

còn liếc mắt nhìn nhau mỉm cười. Giang Trạch Dân nói:

- Cũng được! Tôi có lòng tốt muốn giúp cô, nếu cô không thích thì tự tiện đi nơi khác. Tính đến hết ngày nay cô làm việc cho gia đình tôi được nửa tháng. Mai cô từ giã chúng tôi kể ra cũng dễ tính.

Nàng quả thật không ngờ hai vợ chồng tên Thị trưởng Thượng Hải đáo đến như vậy! Lần thứ nhất trong đời Lyly có cảm giác rờn rợn trước địch thủ lợi hại. Nàng cố giữ bình tĩnh, môi mỉm nhẹ nụ cười để che giấu những bối rối trong lòng. Tự hỏi: "Họ muốn gì? Đêm qua chẳng phải họ mưu tính đưa nàng đi Bắc Kinh đó sao? Hay họ đã đổi kế hoạch mới, không cần nàng nữa?" Dù sao nàng không thể mở miệng nài xin, đành phải nói cảm ơn chủ nhân rồi rút lui.

Nàng ra vườn cố ý tìm Trần Tử Quang, nhưng không gặp. Nàng đi một vòng qua gian nhà chứa củi, định bụng thăm anh chàng bị thương. Chẳng dè lúc đến nơi không thấy anh ta đâu cả. Nàng nhớ trong lúc nàng nói chuyện với chủ nhân, Mai Quế đã lên đi. Chẳng lẽ cô ta sợ nàng tố cáo, nên đã đưa bạn cô giấu nơi khác?

Cùng với câu hỏi trong đầu, Lyly nhanh chân vào nhà bếp. Mụ Kim Chi vừa thấy nàng đã lên tiếng:

- Anh rể cô đi tìm cô đó. Hấn nhờ tôi nhắn với cô hấn có việc gấp ra chợ, dặn cô ở nhà dù ai rủ rê sai bảo đi đâu cũng không đi, chờ hấn về.

Lyly nghe nói lấy làm lạ, không hiểu Tử Quang nhắn như mấy lời lạ lùng như vậy là ngụ ý gì? Chàng ta đi đâu mà khẩn cấp đến độ không thể gặp nàng sáng nay? Nàng dò hỏi mụ Kim Chi:

- Thím biết anh Minh đi đâu không?

- Hình như chủ nhân sai đi đâu đó.

- Chủ nhân nói chuyện với tôi lúc nãy. Sau đó tôi ra vườn tìm anh đã không thấy. Chẳng lẽ chủ nhân sai anh lúc tôi còn ngủ?

Mụ Kim Chi không đáp câu hỏi, lại lườm lườm nàng:

- Có biết không, người làm trong nhà này không được phép dậy trễ hơn chủ nhân. Sáng nay ai cũng trình diện chủ nhân đúng giờ, ngoại trừ cô! Nếu là ai khác có lẽ bị đuổi rồi, cô coi chừng đó!

Lyly cười nhẹ:

- Tôi không bị đuổi, mà cũng như bị đuổi rồi, vì người ta không cho tôi làm việc trong nhà này nữa, mai tôi phải đi chỗ khác rồi.

Mụ Kim Chi nghe nói sững sờ hỏi:

- Cô bị đuổi... thật sao? Rồi cô đi đâu? Còn anh rể cô?

- Tôi chưa biết đi đâu, nhưng phải rời nhà này ngày mai. Còn anh rể tôi thì có lẽ...

Nàng chưa dứt câu bỗng nghe tiếng Giang phu nhân gọi lớn từ nhà trên:

- Oanh Oanh! Oanh Oanh!

Nàng chạy nhanh ra tìm nữ chủ nhân, thấy bà ta ăn diện bảnh bao, y như sửa soạn đi dạo phố. Nàng hỏi:

- Bà gọi tôi có điều chi sai bảo?

- Cô có thấy Mai Quế đâu không? Gọi nó ra đây cho tôi bảo!

Lyly thầm nghĩ, có lẽ Mai Quế đã đưa người bạn ra ngoài rồi, nàng muốn che chở cho cô ta như đã hứa nên nói với chủ nhân:

- Mai Quế có lẽ bận việc chi đó! Tôi xin phép làm thay cho cô.

- Cũng được! Thật ra cũng chẳng phải làm việc chi cực nhọc. Ta muốn đi chợ nên gọi nó đi theo. Cô đi với ta thay nó cũng được.

Chủ nhân dễ dãi. Lyly mừng thầm đi theo bà ta ra cửa, thấy xe công xa với tài xế đã chờ sẵn trước ngõ. Lyly được ngồi chung với chủ nhân ở băng sau. Chiếc xe này là sản phẩm của Trung cộng đã chạy nhiều năm, sử dụng quá nhiều, băng nệm dù được bọc lại vẫn không che giấu được tình trạng xơ xác cũ kỹ của nó, nhất là tiếng máy nổ âm ầm.

Dù sao thì ở xứ này chỉ có hạng cao cấp mới được ngồi xe du lịch bốn bánh. Cho nên ra đường thiên hạ lộ mắt nhìn một cách thèm thùng. Một phần cũng vì đường rộng thênh thang mà xe không có mấy chiếc.

Lyly không rành lắm về phố xá Thượng Hải. Nơi đây vốn là thành phố thương mại từ thuở xa xưa và cũng là thành phố kiến trúc theo Âu Châu, xây cất trước đệ nhị thế chiến. Ngày nay tuy có điều tàn qua lớp thời gian, và không được sửa sang lại, nhưng vẫn nổi lên được một thời huy hoàng.

Mãi mê ngắm phố phường và thiên hạ qua lại, Lyly không lưu ý xe đã qua khỏi trung tâm thương mại từ lâu. Đến khi trông thấy đồng ruộng hiện ra, Lyly mới giật mình kêu lên:

- Ủa, phu nhân nói đi chợ mà? Sao lại ra ngoại ô?

Nàng hỏi xong câu đó chợt nhớ mấy lời căn dặn của Tử Quang mà mẹ Kim Chi nói lại khi sáng: "Dù ai rủ rê hay sai đi đâu khỏi nhà cũng không đi, chờ tôi về."

Nhớ mấy lời đó, Lyly không khỏi kinh tâm. Giang phu nhân thấy vẻ thất sắc sợ hãi trên gương mặt nàng, bà ta giả bộ cười

nói:

- Tôi đổi ý muốn đi thăm một nhà quen. Cô còn làm cho tôi hết ngày nay mà? Cô đi theo tôi thì còn sợ gì chứ?

Thật ra nếu không có câu dặn dò kỳ lạ của Trần Tử Quang, Lyly không thắc mắc lắm! Vì khi này nữ chủ nhân tìm Mai Quế dất theo bà, nhưng chính nàng đã đòi đi thay Mai Quế. Hơn nữa nếu bà ta có mưu định gì...

Nàng không dám nghĩ thêm, trong bụng bồn chồn khó chịu vô cùng.

Từ khi vào lãnh thổ Trung cộng, nàng ngược xuôi từ Nam chí Bắc, nhưng lúc nào cũng có Trần Tử Quang. Cũng có lúc nàng hoạt động một mình, nhưng đều nhằm vào kế hoạch đã tính từ trước với anh ta. Đêm qua nàng vô tình nghe lén câu chuyện của vợ chồng họ Giang, nàng định sáng nay gặp Trần Tử Quang sẽ bàn tính chương trình của hai người. Nào ngờ cả hai chưa kịp giáp mặt, Trần Tử Quang một nơi, nàng một ngả. Chuyến này chưa chắc nàng sẽ gặp lại anh ta. Dù sao thì Lyly sẵn sàng chờ đợi những gì phải đến...

Nàng bình tĩnh nhìn cảnh đồng ruộng hai bên đường, thấp thoáng xa xa vài mái nhà tranh vách đất ẩn núp dưới mấy bụi tre, lơ thơ khóm chuối, hàng cau...

Thỉnh thoảng xe chạy ngang qua vùng đồi núi, có vài ngôi miếu được sơn phết lại, khói hương còn phảng phất bay theo gió...

Lyly chép miệng nghĩ thầm: Chủ nghĩa cộng sản nào đã dẹp được tín ngưỡng trong lòng dân tộc Trung Hoa?

Trong ba mươi năm dân chúng sống kiếp trâu ngựa cơ cực nghèo nàn, không những thờ phượng bị cấm đoán mà tình yêu cũng không được tự do. Nam nữ nên vợ nên chồng do đảng chỉ

định. Hôn nhân coi như là một tổ hợp nhỏ để tăng năng lực sản xuất cho đảng. Đứa con sinh ra cũng thuộc về đảng.

Ngày nay đâu đâu cũng thấy các ngôi chùa, miếu, bị tàn phá, đã được sửa sang lại. Dân chúng đã bắt đầu công khai cúng vái, cũng như trai gái đã biết yêu và đòi quyền chọn lựa chồng vợ cho mình.

Rồi đây những quyền tự do khác mà họ Mao và tập đoàn cộng sản Trung Hoa chèn ép tiêu diệt thuở nào, dần dần người dân cũng sẽ vùng dậy đòi hỏi. Khi mà khí uất ức trong lòng hai tỉ người bùng lên, chắc chắn sẽ giao động cả bầu trời thế giới. Và ngày ấy sẽ không xa!

- Chúng ta vào quán ăn trưa đi!

Giang phu nhân đập vai gọi Lyly, nàng mới nhận ra xe đang dừng trước quán nước trong một làng nhỏ. Giờ ấy đã quá trưa rồi, nàng miên man nghĩ ngợi, bụng quên cả đói.

Nữ chủ nhân mua cho nàng hai cái bánh bao và hỏi:

- Cô muốn ăn cơm như tài xế thì tôi gọi cho.

Lyly lắc đầu:

- Cám ơn bà, bao nhiêu đã đủ no rồi.

Bà ta gọi mì cho mình rồi lại hỏi:

- Hay cô muốn ăn mì?

Lyly lại lắc đầu:

- Cám ơn bà, đi đường tôi không thích ăn thức ăn có nước.

Bà ta mỉm cười:

- Tùy cô.

Bà ta ngồi ăn chung một bàn với nàng. Còn tài xế ngồi bàn khác trong góc quán. Tuy đây chỉ là một tiệm ăn nhỏ, nhưng

bàn ghế thấy cũng nhiều, kê chặt ních với nhau không còn lối đi. Giờ ấy đã quá giờ ăn trưa, mà ngoài họ ra còn có thêm mấy cặp nam nữ còn trẻ, dáng dấp học trò, áo quần lấm lem bụi đất, mặt mày nhuế nhại mồ hôi. Người nào cũng có mang theo một túi vải hành trang, y như họ lặn lội đường bộ từ xa đến đây. Điều đáng lưu ý là họ không ngồi ăn chung, cũng không trò chuyện. Ai nấy gặm mặt ăn, ra chiều vội vàng lên đường.

Lyly thầm lén quan sát đám thực khách trẻ, tự hỏi: "Họ từ đâu đến đây? Và sẽ đi đến đâu? Phải chăng họ đều nằm trong tổ chức của Trần Tử Quang?"

Bỗng nhiên nàng muốn biết địa điểm vùng này, nên hỏi chủ nhân:

- Làng này là làng gì thưa bà?

Chủ nhân đáp lững lờ:

- Không xa nhà lắm đâu!

Trả lời như thế là bà ta không muốn nàng biết bà đưa nàng đi đâu. Lyly quá hiểu chủ nhân nên mỉm cười không hỏi thêm. Bà ta vụt nói:

- Cô nói với tôi, cha mẹ làm nghề thợ hồ, di chuyển từ Bắc chí Nam, chẳng lẽ không qua vùng này?

Lyly ấp úng nói:

- Thật ra... Lúc ấy cháu còn nhỏ quá nên không nhớ nơi đây là đâu?

Người điểm nhệ vô tình nghe lén hai người, vọt miệng trả lời:

- Đây thuộc ngoại ô tỉnh Trấn Giang đó quý khách ạ!

Lyly nghe nói giật mình nghĩ thầm: "Té ra xe đã qua khỏi Tô Châu và đến Trấn Giang rồi! Lộ trình này nằm trên con

đường đi về Bắc Kinh đây mà. Chẳng lẽ người này đưa ta đi Bắc Kinh theo mưu tính của họ, mà cóc cần sự ưng thuận của ta? Dù sao đi Bắc Kinh là việc ta chờ đợi, ta sợ gì chứ?"

Nàng chỉ tiếc là không gặp Trần Tử Quang trước khi đi và không lấy được túi hành lý có thuốc men cần thiết và ít tiền bạc chi dụng. Nhưng đến Bắc Kinh thì nàng có thể liên lạc được với nhóm Trần Tử Quang và hơn nữa có thể tiếp xúc với người của CIA dễ dàng.

Nàng tự nhủ: "Không việc gì phải lo!" Nàng bình thản ngồi ăn, vừa làm nhảm tính: "Đường xấu, xe chạy chậm, lại nghỉ ngơi ăn uống, như thế ít nhất cũng vài ngày mới tới Bắc Kinh."

Trong khi Giang phu nhân và Lyly và người tài xế chưa ăn xong thì nhóm thực khách trẻ đã lần lượt rời quán ăn. Họ đi rời rạc từng cặp, tuy cùng một hướng, nhưng không có vẻ quen biết hay cùng bọn. Duy tóc các cô gái đều vấn bím và có buộc một ruban nhỏ nhỏ màu nâu.

Thời họ Mao, người phụ nữ Trung Hoa hầu như ai cũng mặc đồng phục màu xanh, tóc không uốn và hớt cụt ngang ót. Mười năm gần đây bộ mặt Bắc Kinh thay đổi, người phụ nữ Trung Hoa cũng đổi thay khác nhiều. Họ có thể ăn mặc tự do, màu sắc tùy thích, tóc có thể để dài, để ngắn, uốn quăn, vấn bím tùy thích.

Và nhóm khách bộ hành trẻ kia chỉ vấn bím đã là điều khiến Lyly lưu ý. Nàng bỗng nhớ đến mặt hiệu của nhóm Trần Tử Quang là đeo một chiếc nhẫn ở ngón trỏ. Chiếc nhẫn ấy có thể bằng vàng bạc thật hay đồ giả, thậm chí có người buộc một vòng chỉ màu nơi ngón trỏ để dễ nhận nhau. Như vậy nhóm này không cùng với nhóm Trần Tử Quang!

Thình lình Lyly ngậy người đến độ ngẩn ngơ khi nhớ đến Mai Quế. Mỗi khi cô ta đi khỏi nhà họ Giang thường hay buộc

đây ruban nâu dưới đuôi bím. Lúc ấy nàng không lưu ý, tưởng cô ta làm đẹp. Bây giờ nàng mới biết đó là ám hiệu của cô ta, chắc chắn cùng nhóm với những người này.

Họ đi rồi, cả Giang phu nhân cũng đứng lên. Người tài xế vội vàng leo lên xe ngồi sẵn. Chờ chủ nhân trả tiền xong, Lyly mới lên xe theo bà ta.

Thấy nàng ngoan ngoãn, không thắc mắc và sắc mặt bình thản, nữ chủ nhân mừng lắm, kể chuyện nọ kia về những món ăn đặc biệt vùng này. Lyly cũng phụ họa vài lời cho có lệ.

Khoảng sáu bảy giờ chiều, xe tới Dương Châu. Thị trấn này Lyly có qua lại nhiều lần nên nhận ra ngay khi xe qua trung tâm thành phố. Không bao lâu tài xế dừng trước ngõ một ngôi biệt thự nhỏ nhỏ xinh xinh, kiến trúc theo thời nay. Nhà nằm trong một khu cư xá sang trọng, không xa con đường chính của thành phố. Có lẽ là nhà của hàng công chức cao cấp đảng vùng này.

Giang phu nhân giải thích với Lyly chỉ vồn vện một câu nói khi bước xuống xe:

- Đêm nay chúng ta ngủ tại đây. Mai sáng trở về Thượng Hải.

Đúng vào lúc ấy trong nhà có một người đàn bà vào khoảng ngũ tuần chạy ra chấp tay chào Giang phu nhân hết sức cung kính. Giang phu nhân hỏi:

- Trang chủ về chưa?

- Chủ nhân đã về rồi, nhưng mới chạy ra ngoài.

- Nó đi đâu?

- Tôi không được biết.

- Thôi phụ hấn xách đồ vào đi!

- Thưa vâng.

Nghe hai bên đối thoại, Lyly biết ngay bà nọ là gia nhân trong nhà này. Người tài xế mở cốp xe lấy mấy gói lật vật giao cho bà ta, còn hấn xách hai vali hành lý nặng kịt. Lyly trông thấy nghĩ thầm: “Giang phu nhân đã tính trước một chuyến đi xa, nhưng đối gạt ta bảo đi chợ, sau lại giả vờ nói đi thăm người quen. Chẳng lẽ ghé đây đêm nay sáng mai trở về Thượng Hải mà đem đồ đạc nhiều thế? Chắc chắn bà đưa ta đi Bắc Kinh như đã mưu tính với chồng, song bị ta từ chối nên phải dùng phương pháp gạt gẫm. Thật buồn cười! Ta cứ vờ ngây thơ không biết, để xem bà ta dở trò gì nữa?”

Nàng lẳng lặng đi theo chủ nhân với đôi mắt quan sát... Đặc biệt nhà không có sân cỏ, mà dọc theo lối đi vào là hai vườn hoa hồng đỏ. Loại hồng này đài hoa đầy, nhiều cánh, màu đỏ sậm óng ánh như nhung. Một loại hồng rất quý, vì là giống đẹp nhất trong các loại hồng, mà trồng phải với thời tiết đặc biệt, phải chăm sóc tỉ mỉ khó khăn, không giống như loại hồng thường. Một giống hoa rất hiếm, ít khi thấy được trong vườn hoa ở Âu Mỹ. Theo các nhà khảo cứu thảo mộc, giống này tìm thấy đầu tiên ở nước Tàu, sau đó du nhập vào các nước lân bang như Ấn Độ, Ả Rập, rồi qua tới Âu Châu. Có lẽ phong thổ ở đây hợp với hồng này nên vườn hoa trước mặt thật tươi đẹp vô cùng.

Vườn hoa quả có sắc thái đặc biệt! Nhưng phòng khách càng đặc biệt hơn! Bàn ghế đồ đạc theo kiểu mới Âu Tây, chung bày theo thẩm mỹ Âu Tây. Nhà không treo tranh Tàu, trang hoàng bằng những bức ảnh phong cảnh rọi lớn, chụp rất mỹ thuật.

Ngoài phòng khách vừa là phòng ăn và bếp bên cạnh, Lyly đoán nhà còn ba phòng ngủ.

Chủ nhân hiện không có trong nhà, nhưng Giang phu nhân không khác gì chủ nhân. Bà đưa Lyly đến một căn phòng nhỏ và bảo:

- Tối nay cô ngủ tạm ở đây. Nhưng bây giờ cô hãy vào bếp phụ bà vú dọn cơm!

- Thưa vâng.

Bếp nhỏ lắm, nhưng khá tiện nghi. Bà vú lấy chén đĩa giao cho Ly mang ra bàn ăn. Nàng thấy mỗi thứ có bốn thì đoán có lẽ tài xế với mình được ăn chung với chủ nhân và Giang phu nhân.

Thức ăn đã nấu sẵn, bà vú chỉ có hâm nóng lại, nên độ mười phút sau các món đều được dọn ra bàn. Trời đã tối hẳn rồi, trong nhà mấy ngọn đèn điện cũng được bật lên. Giang phu nhân có vẻ sốt ruột vì chủ nhân chưa về, nên đứng nơi ngưỡng cửa nhìn ra đường. Thành linh bà vụt chạy ra ngoài, đứng vào lúc Lyly nghe tiếng một người đàn ông vừa cười vừa nói:

- Mẹ thấy không? Con đến đây trước mẹ mà! Mẹ đi đường không mệt lắm chứ?

Tiếng của Giang phu nhân:

- Đương nhiên con đi máy bay phải đến trước mẹ chứ? Ta không mệt, nhưng đói bụng lắm. Nhanh lên! Thức ăn nguội hết rồi!

Nghe họ xưng gọi với nhau, Lyly giật mình nhủ thầm: “Ừa, người bên ngoài là con trai của Giang phu nhân từ Bắc Kinh đến đây đó mà? Còn chủ nhân nhà này là ai?”

Bỗng có giọng phụ nữ:

- Kính chào Thị trưởng phu nhân.

- A Tỳ, cô mạnh chứ? Trông cô lúc nào cũng đẹp!

Giọng đàn ông khi nãy cười dòn:

- Phải nói mẹ lúc nào cũng đẹp mới...

Câu nói dứt dờ chừng vì người nói đã vào nhà, mà cũng vì sự hiện diện của Lyly trong phòng khiến người kia chăm chú nhìn nàng quên cả nói.

Và người đó tuổi khoảng trên ba mươi, có gương mặt giống hệt Giang Trạch Dân, không cần phải giới thiệu xưng danh mới biết là con ông ta. Duy hắn có đôi mắt thật sắc, cái nhìn quái gở như muốn hút hồn đối phương, khiến cho Lyly cảm nghe lạnh xương sống.

Cũng may hắn không nhìn nàng lâu, quay đầu nhìn mẹ hắn đang đi phía sau như muốn hỏi: "Nàng ta đấy phải không mẹ?" Giang phu nhân như nghe được câu hỏi ấy, bà muốn gục gặc đầu.

Lyly giả vờ không lưu ý thái độ của hai mẹ con họ, thầm nghĩ: "Tối đêm qua vợ chồng họ Giang bàn tính đưa ta đi Bắc Kinh và có lẽ cũng điện thoại hẹn với con trai tại đây, chắc là cũng vì ta. Tên này có cái nhìn quái lạ, tuy không lạnh lùng đến độ dữ dằn, cũng không có chút thân thiết khả ái, lại càng không phải ánh mắt đa tình của đàn ông trước gái đẹp, thật không biết hắn thuộc hạng nào?"

Nàng bỗng thắc mắc, tự hỏi: "Tại sao anh chàng này phải hối hả đến đây? Chẳng lẽ chỉ để gặp mặt ta? Nếu thế thì tại sao họ không hẹn ở Bắc Kinh? Chủ nhân nhà này phải chăng là cô gái trẻ măng đi bên cạnh hắn ta?"

Nàng không giải đáp được, nên dọ dẫm bằng câu mở đầu như vậy:

- Xin chào ông bà chủ.

Câu nói của nàng khiến cô gái đỏ hồng đôi má, anh chàng

họ Giang bật tiếng cười nhẹ:

- Tôi xin tự giới thiệu, tôi là con trai của Giang phu nhân. Chính mẹ tôi mới là chủ nhân nhà này. Còn cô này là A Tỷ, bạn của tôi thôi...

Tiếng "bạn" mà hắn giới thiệu Lyly không hiểu là "bạn gái" hay "đồng chí"? Nhưng nàng không thắc mắc lắm điều này, vì chợt khám phá ra Giang phu nhân đưa nàng đến căn nhà riêng của bà ta tận Dương Châu là có mưu đồ hẳn hoi, chớ đây không phải là nhà người quen để họ tạm dừng chân trên đường đi Bắc Kinh. Nếu đúng như vậy thì sự việc xảy đến cho nàng có thể ngay tại đây. Điều này khiến nàng kinh động không ít. Bỗng Giang phu nhân lên tiếng:

- Thức ăn đã nguội lạnh rồi, chúng ta tới ăn đi thôi! Oanh Oanh, cô hãy ngồi ăn với chúng tôi.

Trên bàn có bốn cái chén, bốn đôi đũa, đúng là họ đã tính trước cho nàng ngồi ăn chung. Lyly vâng lời ngồi xuống chiếc ghế chủ nhân chỉ định, không hiểu vô tình hay cố ý, mặt đối mặt với anh chàng họ Giang.

Người Tàu có thói quen cười nói ồn ào trong bữa ăn, dù ít hay đông người. Nhưng đặc biệt lần này Lyly chứng kiến trong một bữa ăn thật lặng. Cô A Tỷ ăn uống ra chiều e lệ khép nép, không dám chuyện trò. Còn hai mẹ con họ Giang thì có lẽ nói bằng mắt nhiều hơn bằng lời. Dĩ nhiên một người bặt thiệp ngoại giao như Lyly trong hoàn cảnh này cũng phải im hơi lặng tiếng.

Thức ăn tuy đã nguội, nhưng khá ngon, song không hiểu vì cuộc hành trình mệt mỏi hay vì tâm dạ bất an, hay bởi không khí ngọt ngào của bữa ăn, mà Lyly ăn rất ít.

Anh chàng họ Giang thấy nàng buông đũa, liền nhỏ nhẹ hỏi:

- Cô đã no rồi sao?

Đến phút ấy Lyly mới lưu ý hẳn có giọng nói thật êm. Nàng ngước mắt nhìn hẳn, điều mà nàng cố tránh từ khi ngồi đối diện với hẳn. Tia mắt hẳn chiếu thẳng vào mắt nàng, giọng hẳn càng êm dịu hơn:

- Cô mệt lắm vì cuộc hành trình phải không? Cô đi ngủ nhé? Tôi đưa cô đi ngủ nhé? Cô hãy ngủ đi nhé? Hãy ngủ đi...

Lyly nghe mấy tiếng êm êm "hãy ngủ đi... hãy ngủ đi... hãy ngủ đi..." vang mãi bên tai như làn sóng nhạc triền miên không dứt, tâm trí như bị lôi cuốn theo âm thanh, đôi mi sụp xuống, thân xác lững lờ nửa mê nửa tỉnh. Rồi dường như có người dìu nàng bước tới, dìu nàng nằm xuống giường.

Trong giờ phút cực kỳ nghiêm trọng đó, bản năng tự vệ của một người quen biết với nghề nghiệp hiểm nguy vùng đây. Thần trí nàng như thoát khỏi vòng cương tỏa của âm thanh kỳ quặc kia. Nàng gọi mình:

- Lyly! Lyly! Người đang gặp nguy hiểm! Hãy tỉnh thức! Hãy tỉnh thức! Đừng để hẳn mê hoặc người! Hãy tỉnh thức! Hãy tỉnh thức...

Tiếng nói từ tri giác nàng dồn dập như tiếng sóng vỗ không ngưng, đã lấn áp được làn sóng âm quái lạ vang vang bên tai kia... Thật là một cuộc chiến cân não cực kỳ ác liệt, mà lần thứ nhất trong đời nàng phải đối đầu.

Bây giờ không bị khống chế nữa, nàng vờ như đã hoàn toàn bị đối phương mê hoặc, đôi mắt nhắm nghiền, thân thể bất động.

- Tiểu Hoa! Cô nghe tôi gọi không? Cô hãy mở mắt ra đi.

Đương nhiên nàng biết ngay anh chàng họ Giang đang dùng phép thôi miên để điều khiển mình. Nàng làm theo lời

hắn, mở mắt ra bằng ánh mắt lơ đãng, cố tránh đôi mắt hẳn. Hẳn hỏi:

- Cô nhớ tôi vừa gọi tên cô chứ?

- Nhớ...

- Vậy cô nói lại cho tôi nghe rõ tên cô.

- Tôi tên Tiểu Hoa.

- Đúng lắm! Cô tên Tiểu Hoa. Cô biết cô họ gì không?

- Tôi không biết!

- Vậy để tôi nhắc cô nhớ nhé? Cô họ Đặng. Cô là con gái của đồng chí Chủ tịch Quân ủy Đặng Tiểu Bình, cô nhớ rồi chứ?

Nghe câu nói này Lyly suýt giật mình nhảy nhồm. Té ra hẳn dùng tà thuật mê hoặc nàng để nàng nhận làm con gái của Đặng Tiểu Bình. Vậy còn họ Đặng ở đâu? Vì sao nàng phải thay thế con ông ta? Năm trước CIA gửi nàng qua Moscou thay thế vai nàng Minh Minh, cháu nội Hồ Chí Minh, vì nàng có gương mặt hơi giống nàng Minh Minh. Điều này đã là thể gian hi hữu rồi! Mà cũng nhờ bác sĩ Wladimir có bàn tay thuật kỳ tài mới hóa trang gương mặt nàng thành nàng Minh Minh được. Lần này họ Giang lại bắt nàng nhận là con gái Đặng Tiểu Bình, nàng gốc An Nam chính cống, làm sao có thể giống cô gái Tàu tên Tiểu Hoa kia được chứ? Thật phi lý hết sức! Nhất định không đơn giản như vậy. Điều này khiến Lyly bồn chồn trong dạ, muốn gấp biết nguyên nhân bí ẩn của họ Giang, giả bộ u mê, hỏi:

- Tôi họ Đặng? Phụ thân tôi là Chủ tịch Quân ủy?

- Đúng vậy! Phụ thân cô tên Đặng Tiểu Bình. Phụ mẫu cô là Trần Thúy Liên, người Việt. Cô là cô gái lai Hoa-Việt cô biết chứ?

- Vâng...

- Vậy cô nói lại tôi nghe nguồn gốc của cô xem...

- Tôi họ Đặng, tên Tiểu Hoa, phụ thân tên Đặng Tiểu Bình, phụ mẫu tên Trần Thúy Liên. Tôi là cô gái lai Hoa-Việt!

- Cô nhớ giỏi lắm! Vậy cô biết gia gia cô hiện ở đâu và làm gì không?

Lyly ngẫm nghĩ: “Hắn chưa dạy ta điều này. Vậy ta phải nói không biết, kéo hắn nghi ngờ.” Nàng vờ lơ láo hỏi:

- Gia gia tôi ở đâu...? Gia gia tôi làm gì?

- Gia gia cô hiện ở Bắc Kinh, làm Chủ tịch Quân ủy, cô nhớ rõ chứ?

- Nhớ...

- Được lắm! Vậy cô nói cho tôi nghe lần nữa họ tên cô và cha mẹ.

Nàng nói rậm rập những điều hắn hỏi:

- Lạ quá! Sao cô này bị mê hoặc mà nhớ dai như vậy hê?

Câu nói này là của Giang phu nhân. Tuy tự nãy giờ đã tỉnh táo và mở mắt ra, song vì bà đứng trước đầu giường nên Lyly không trông thấy. Anh chàng họ Giang vội vàng giải thích với mẹ hắn:

- Mẹ biết không, thuật thôi miên không phải bất cứ với người nào cũng áp dụng được. Cô này tâm thần yếu đuối con mới dễ điều khiển.

Nghe hắn nói mình “tâm thần yếu đuối”, Lyly bấm bụng cười thầm. Tự nhủ: “Nếu tên này biết ta dùng gậy ông đập lưng ông, chắc hắn kinh động chết ngắt.” Dù sao nàng cũng không dám để lộ sơ hở, mắt nhắm lại như ngủ. Hắn nói với mẹ hắn:

- Cô ta cũng mệt mỏi lắm rồi. Thôi, ta hãy để cho cô ta ngủ.

Sáng mai con bắt đầu lại. Khi nào cô quên hẳn tên thật của mình, cô tự nhận là Tiểu Hoa, thì lúc ấy con mới đưa cô ta đến gặp cha mẹ của cô.

Hai người lưỡng thưng bước đi. Anh chàng họ Giang chợt nói:

- Con nhìn kỹ thì thấy cô ta không giống nàng Tiểu Hoa trong ảnh cho lắm. Đưa cô ta đến gặp bà khùng Thúy Liên chẳng ngại gì, chỉ sợ Đặng Chủ tịch nhận ra cô này không phải là con ông thì nguy cho chúng ta, nhất là cô ta còn quá trẻ.

Giang phu nhân nói:

- Ta với gia gia con đã liệu tính điều này. Nếu Đặng Chủ tịch nhận ra cô không phải là con, thì mình đổ thừa tự cô này mạo danh Đặng Tiểu Hoa, chúng ta tưởng thật mới đưa cô về nhà. Vậy nếu Đặng Chủ tịch có trừng trị thì trừng trị cô ta.

- Mẹ tính như vậy cũng được. Nhưng con nghĩ rằng Đặng Chủ tịch già rồi, mắt yếu, tâm trí kém minh mẫn, lại thêm con gái đi biệt tích từ tuổi mười sáu, nay đã hai mươi năm rồi còn gì? Ở vào tuổi đó thì dù cho con thật của ông, dung nhan hình hài cũng thay hình đổi nhiều chứ?

Họ còn bàn tính với nhau, nhưng Lyly không nghe được, vì cửa phòng đã khép lại. Nàng mừng khắp khởi trong bụng, tự nghĩ: Một năm qua cùng Trần Tử Quang bôn ba xuôi ngược trên xứ này, tưởng không có cơ hội nào bước vào tòa nhà Nhân Dân để thao túng bọn cầm đầu Bắc Kinh, ai dè hạn kỳ công tác sắp hết, ta lại gặp may mắn bất ngờ làm con họ Đặng! Thật không khác gì cá gặp nước!

Đang khoan khoái mừng rỡ tưởng đến chuyến phiêu lưu kỳ thú sắp tới của mình, Lyly bỗng kêu lên:

- Làm sao ta có thể vừa hao hao giống cháu nội Hồ tặc, lại

hao hao giống con gái Đặng tặc được chứ? Thật hoang đường! Thật khó tin! Ta không tin! Ta không tin!

Cũng may tiếng kêu của nàng chỉ ầm ớ trong cổ họng, nên không ai nghe thấy, và cũng may hồn nàng đã sớm chui vào cõi mộng để tạm thời quên được cuộc đời không khác giấc mộng của nàng.

Mấy ngày liên tiếp Lyly giả vờ rơi vào thuật nhiếp hồn của họ Giang, cả ngày lảm nhảm nói họ tên nguồn gốc nàng Tiểu Hoa. Nàng đóng quá khéo khiến cho hai mẹ con họ Giang tưởng đâu tà thuật của anh chàng đến mức độ kỳ diệu.

Bây giờ thì Lyly biết được hẳn tên là Giang Trạch Văn, hẳn làm Bác sĩ Giám đốc Dưỡng trí viện ở Bắc Kinh. Cái villa này là để gia đình họ Giang làm chỗ nghỉ hè ở tạm mỗi khi về làng cúng vái ông bà. Tổ tiên họ Giang lập nghiệp nhiều đời ở Dương Châu này. Hẳn chưa có vợ con và đã từng du học ở Đông Đức. Cô gái tên A Tỷ chỉ là Y-tá của hẳn.

Có một đêm hẳn ra lệnh cho A Tỷ tiêm thuốc cho nàng. Chẳng rõ là thuốc gì? Lyly chống cự không cho chích. Hẳn lại dở thuật nhiếp hồn bảo nàng nằm yên. Lúc ấy Lyly đành phải vờ bị mê, ngoan ngoãn vâng lệnh hẳn. Mũi thuốc ấy khiến đêm đó nàng ngủ như chết, trọn ngày hôm sau còn ngầy ngật khó chịu trong người, đầu óc bần thần, suýt rơi vào quỹ đạo nhiếp hồn của hẳn. Rút kinh nghiệm, từ đó sau buổi ăn nàng vờ gục ngay tại bàn ăn và ban ngày lúc nào cũng làm một kẻ tâm trí mơ hồ mê mê tỉnh tỉnh, nói chuyện với mọi người luôn luôn xưng là Tiểu Hoa. Nhờ đó mà nàng thoát được những mũi thuốc của A Tỷ.

Từ khi vào lục địa Trung cộng, Lyly để tóc bính cho giống

gái Tàu. Nhưng bây giờ thì Giang phu nhân không cho nàng vấn bính, mà để mớ tóc thề buông xõa xuống vai. Có lẽ cho hợp với nàng Tiểu Hoa? Bà mua sắm cho nàng một ít quần áo đẹp.

Thường ngày nàng dậy rất trễ, giả vờ nằm dật dờ trên giường, để tránh phải đương đầu với ánh mắt thối miên của Giang Trạch Văn. Sáng hôm đó nàng vừa tỉnh thức, bỗng Giang Trạch Văn sòng sọc đi vào phòng nàng, gọi:

- Dậy đi cô Tiểu Hoa! Hôm nay tôi đưa cô đi thăm mẹ. Cô vui mừng không?

Đương nhiên lúc nào nói chuyện với nàng hẳn cũng dùng phương pháp nhiếp hồn. Vì thế mà mỗi khi đối diện với hẳn, Lyly phải vận dụng sức mạnh của ý chí để tâm trí không bị điều khiển mê hoặc, đồng thời giả vờ như bị rơi vào mê thuật của hẳn, nghe theo lệnh hẳn, mà đầu óc thật sáng suốt để nắm vững tình hình, dò xét đối phương.

Phải nói, trong cuộc đời vào sinh ra tử của nghề gián điệp, lần thứ nhất thần kinh và bộ óc của nàng chiến đấu ác liệt, gian nan, còn hơn người lính bị địch bao vây giữa chiến trường.

Bị hẳn gọi, nàng ngồi dậy với dáng điệu mệt mỏi, rồi bằng giọng của kẻ mê mê tỉnh tỉnh, nàng giả vờ hỏi:

- Tôi đi thăm mẹ! Vui quá! Mẹ tôi đâu?

- Mẹ cô đau bệnh, nhớ cô lắm! Cô nhớ mẹ tên gì không?

- Mẹ tôi là Trần Thúy Liên! Tôi đi thăm mẹ hở ông?

- Ồ, cô lau rửa mặt mũi, thay đổi quần áo, rồi ra ngoài đi với tôi nhé?

Lần đầu tiên hẳn mỉm cười thân ái với nàng, rồi bước ra khỏi phòng gọi lớn:

- A Tỷ ơi, cô vào giúp Tiểu Hoa kẹp tóc nhé? Đưa bộ y phục mới mua cho cô ấy mặc bữa nay nhé!